

ΣΤΗΝ ΠΙΘΑΝΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

REBECCA
YARROS



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Στην πιθανή περίπτωση**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: In the Likely Event
Από τις Εκδόσεις Montlake, Σιάτλ 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rebecca Yarros
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νεκτάριος Καλαϊτζής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Shasti O'Leary Soudant
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Rebecca Yarros, 2023

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Read n' Right Agency.

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Angela Lumsden, Dacian Groza/Stocksy United

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2023

ISBN 978-618-01-5409-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

REBECCA
YARROS

ΣΤΗΝ
ΠΙΘΑΝΗ
ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

Μετάφραση: Νεκτάριος Καλαϊτζής



ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΝΑΘΑΝΙΕΛ

*Καμπούλ, Αφγανιστάν
Αύγουστος 2021*

Αυτό δεν ήταν οι Μαλδίβες. Έκλεισα τα μάτια μου κι έγειρα το κεφάλι μου πίσω, προς τον αφόρητα καυτό απογευματινό ήλιο. Με το αεράκι που φυσούσε μπορούσα σχεδόν να προσποιηθώ ότι η υγρασία που κυλούσε στον λαιμό μου και μούσκευε τον γιακά μου ήταν νερό από μια πρόσφατη βουτιά στη θάλασσα αντί για τον ιδρώτα μου. Σχεδόν.

Αντί γι' αυτό, στεκόμουν στον χώρο αποβίβασης του αεροδρομίου της Καμπούλ, απορώντας πώς οι αρβύλες μου δεν έλιωναν και δεν κολλούσαν στο τσιμέντο με τέτοια θερμοκρασία. Ίσως ο λόγος για τον οποίο δεν είχα καταφέρει να πραγματοποιήσω το ταξίδι μου ήταν το κάρμα μου, που με τιμωρούσε επειδή είχα αποφασίσει να πάω χωρίς αυτή.

«Νόμιζα πως εσύ ήσουν σε άδεια», είπε μια γνώριμη φωνή στα δεξιά μου.

«Είμαι. Δε βλέπεις;» Άνοιξα το ένα μου μάτι όσο χρειαζόταν για να δω τον Τόρες να στέκεται δίπλα μου, με το καπέλο παραλλαγής να σκιάζει τα πυκνά του φρύδια.

«Να δω τι; Εσένα στον χώρο στάθμευσης των αεροπλάνων με το κεφάλι σου ριγμένο πίσω σαν να παίζεις σε διαφήμιση της Coppertone;»

Ένα χαμόγελο χαράχτηκε στο στόμα μου. «Δεν είναι ο χώρος στάθμευσης των αεροπλάνων. Είναι ένα μικρό μπανγκαλόου πάνω στο νερό στις Μαλδίβες. Δεν ακούς τα κύματα;»

Το ρυθμικό βουητό από τουρμπίνες που πλησίαζαν γέμισε τον αέρα.

«Εκείνο που ακούω είναι ότι χάνεις το μυαλό σου...» μουρμούρισε. «Απ' ό,τι φαίνεται, έφτασαν».

Άνοιξα απρόθυμα τα μάτια μου κι έψαξα στον ορίζοντα για ένα αεροσκάφος σε φάση τελικής προσγείωσης, εντοπίζοντάς το σε δευτερόλεπτα.

Άντε πάλι τα ίδια. Όσο κι αν κάποτε αγαπούσα τη δράση που συνεπαγόταν το επάγγελμά μου, έπρεπε να παραδεχτώ ότι είχα αρχίσει να γερνάω. Η ειρήνη μου φαινόταν πολύ καλύτερη από τον διαρκή πόλεμο.

«Μα πώς διάολο κατάφεραν να σε χώσουν σε τέτοια αγγαρεία; Νόμιζα πως αυτή την αποστολή την είχαν αναθέσει στον Τζένκινς», είπε ο Τόρες.

«Ο Τζένκινς κόλλησε κάποια ίωση και είναι άρρωστος από χτες βράδυ. Και δεν ήθελα να ζητήσω από τον Γουόρντ να ακυρώσει την άδειά του. Έχει παιδιά». Στερέωσα καλύτερα τον αορτήρα του τουφεκιού στον ώμο μου καθώς το C-130 άγγιζε τον διάδρομο προσγείωσης. «Και τώρα πρέπει να κάνω την μπίμπι σίτερ για τον βοηθό της γερουνισιαστή Λόρεν».

«Λοιπόν, εγώ είμαι δίπλα σου, όπως πάντα».

«Το εκτιμώ αυτό».

Ο καλύτερός μου φίλος δεν είχε φύγει από το πλευρό μου από τότε που είχαμε περάσει τις εξετάσεις επιλογής για τις Ειδικές Δυνάμεις. Διάολε, ακόμα και από πιο πριν.

«Ας ελπίσουμε ότι, σε καμιά βδομάδα, ο Τζένκινς θα είναι καλύτερα κι εγώ θα πετάω για Μαλδίβες προτού φτάσουν εδώ οι πραγματικοί γερουνισιαστές». Μπορούσα σχεδόν να γευτώ εκείνα τα φρουτώδη ποτά με τις ομπρελίτσες – ή, μάλλον, λάθος· αυτό ήταν η μεταλλική απάδα της κηροζίνης. Μάλιστα.

«Ξέρεις, οι περισσότεροι συνάδελφοί μας που ξέρω εκμεταλλεύονται τον χρόνο της άδειάς τους για να πάνε στα σπίτια τους και να δουν τις οικογένειές τους». Ο Τόρες κοίταξε πίσω τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, που πλησίαζαν προς το μέρος μας στρώνοντας με τα χέρια τις τσαλάκες στις στολές μάχης χωρίς διακριτικά που φορούσαν, λες και υπήρχε ποτέ περίπτωση να τις σουλουπώσουν έπειτα από τέσσερις μήνες σ' αυτή τη χώρα.

«Οι περισσότεροι συνάδελφοί μας όμως δεν έχουν τη δική μου οικογένεια», είπα ανασηκώνοντας τους ώμους μου. Η μάνα είχε πεθάνει πέντε χρόνια νωρίτερα, και ο μόνος λόγος να δω οικειοθελώς τον πατέρα μου θα ήταν για να τον θάψω.

Η υπόλοιπη ομάδα έφτασε κοντά μας, και παραταχθήκαμε όλοι σε μια γραμμή με μέτωπο προς το αεροσκάφος. Ο Γκράχαμ ήρθε και στάθηκε δίπλα μου από την άλλη μεριά. «Θες να οδηγήσω εγώ;»

«Ναι», απάντησα. Είχα επιλέξει ήδη τους άνδρες που ήθελα μαζί μου ώσπου να επιστρέψει ο Τζένκινς. Ο Πάρκερ και ο Έλστον περίμεναν στην πρεσβεία.

«Είναι όλοι εδώ;» ρώτησε ο ταγματάρχης Γουέμπ ενώ έφτανε κοντά μας ξύνοντας το πιγούνι του.

«Διάολε! Δεν μπορώ να θυμηθώ την τελευταία φορά που είδα το πραγματικό σου πρόσωπο!» Ο Γκράχαμ χαμογέλασε πλατιά στον διοικητή μας, που το λαμπερό του χαμόγελο ερχόταν σε αντίθεση με το μαυρισμένο από τον ήλιο δέρμα του.

Ο Γουέμπ μουρμούρισε κάτι για τους πολιτικούς καθώς το αεροπλάνο τροχοδρομούσε ακολουθώντας τις οδηγίες των ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας.

Το να ανήκεις στην ελίτ των Ειδικών Δυνάμεων είχε ορισμένα θετικά. Η ανεπίσημη συντροφικότητα και το ότι δε χρειαζόταν να ξυρίζεσαι ήταν σίγουρα δύο από αυτά. Το ότι υπήρχε πάντα η πιθανότητα να αναγκαστείς να αναβάλεις την άδειά σου για να συμμετάσχεις ως προφυλακή στο απόσπα-

σμα ασφάλειας που θα φρουρούσε κάποιους βουλευτές και γερουσιαστές δεν ήταν. Μία ώρα είχα περάσει εκείνο το πρωί μελετώντας τον φάκελο του Γκρεγκ Νιουνκάσλ. Ο άντρας που μου είχε ανατεθεί να φυλάξω ήταν ο τριαντατριάχρονος βοηθός προσωπάρχη της γερουσιαστή Λόρεν και είχε τη λουστραρισμένη όψη ενός τύπου που είχε βρεθεί κατευθείαν από τη Νομική Σχολή του Χάρβαρντ στο αμερικανικό Καπιτώλιο. Αυτός και η παρέα του έρχονταν για μια «διερευνητική αποστολή», ώστε να δώσουν αναφορά πίσω στην Ουάσινγκτον σχετικά με το πώς προχωρούσε η απόσυρση των αμερικανικών στρατευμάτων. Για κάποιον λόγο, αμφέβαλλα αν θα χαίρονταν με ό,τι θα έβρισκαν.

«Λοιπόν, σας θυμίζω...» είπε ο Γουέμπ βγάζοντας ένα διπλωμένο φύλλο χαρτί από την τσέπη του και κοιτάζοντας με τη σειρά όσους από μας είχαμε οριστεί αρχηγοί των ομάδων ασφάλειας. «Μπορντό, η ομάδα σου έχει αναλάβει τον Μπίκερ, από το γραφείο του βουλευτή Γκαρσία», άρχισε να απαριθμεί χρησιμοποιώντας τα ψευδώνυμα που είχε αποφασιστεί ότι θα χρησιμοποιούσαμε γι' αυτή την αποστολή. «Χρυσέ, εσύ έχεις αναλάβει τον Τέρνερ, από το γραφείο του βουλευτή Μέρφι. Λευκέ, εσύ έχεις τον Χολτ, από το γραφείο του βουλευτή Λιου. Πράσινε, εσύ θα είσαι υπεύθυνος για την Άστορ, από το γραφείο της γερουσιαστή Λόρεν...»

«Μα μου δόθηκε ο φάκελος του Γκρεγκ Νιουνκάσλ», τον διέκοψα.

Ο Γουέμπ έριξε μια ματιά στο χαρτί του. «Φαίνεται πως έκαναν μια αλλαγή της τελευταίας στιγμής. Έχεις την Άστορ τώρα. Η αποστολή παραμένει η ίδια. Το γραφείο της γερουσιαστή Λόρεν εστιάζει στις νότιες επαρχίες. Είναι αυτοί που προσπαθούν να φυγαδεύσουν στις Ηνωμένες Πολιτείες εκείνη τη σκακιστική ομάδα κοριτσιών».

Την Άστορ. Το στομάχι μου δέθηκε κόμπος. Δεν υπήρχε περίπτωση. Αδύνατον.

«Χαλάρωσε...» ψιθύρισε ο Τόρες. «Είναι συνηθισμένο επώνυμο».

Σωστά. Εξάλλου, την τελευταία φορά που είχα νέα της, εργαζόταν σε κάποιο δικηγορικό γραφείο στη Νέα Υόρκη. Αλλά αυτό ήταν τρία χρόνια πριν.

Η βροχή είχε μουνσκέψει το μπουφάν μου...

Έβαλα χαλινάρι στις ανόητες σκέψεις μου ενώ το αεροπλάνο σταματούσε μπροστά μας καθοδηγούμενο από το πλήρωμα εδάφους. Η ζέστη αναδυόταν από την ασφαλτο σε αχνιστά κύματα, παραμορφώνοντας τα σχήματα στο οπτικό μου πεδίο την ώρα που η πίσω πόρτα χαμήλωνε και οι πιλότοι έσβηναν τους κινητήρες.

Πρώτοι κατέβηκαν από το C-130 ένστολοι άνδρες της πολεμικής αεροπορίας, οδηγώντας μια ομάδα πολιτών που υπέθεσα πως ήταν οι απεσταλμένοι του Κογκρέσου και, σε μια περίπτωση, βοηθώντας έναν από τους κουστουμάτους να κατέβει τη ράμπα.

Τα φρύδια μου σηκώθηκαν με απορία. *Αυτός ο τύπος δεν μπορεί να κατέβει μόνος του τη ράμπα και θεώρησε πως ήταν καλή ιδέα να έρθει να κάνει μια εκδρομή στο Αφγανιστάν;*

«Είμαστε σοβαροί;» είπε χλευαστικά ο Κέλμαν – ή λοχίας Λευκός γι' αυτή την αποστολή.

«Αρχισαν τα όργανα...» ψιθύρισε ο Τόρες δίπλα μου.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και άφησα τον αέρα να βγει αργά από το στόμα μου μετρώντας αντίστροφα από το δέκα, ελπίζοντας ότι η υπομονή θα έκανε ως εκ θαύματος την εμφάνισή της έως τη στιγμή που θα έφτανα στο μηδέν. Δεν εμφανίστηκε. Αυτή η υπόθεση ήταν σπατάλη του χρόνου μας.

Οι άνδρες της πολεμικής αεροπορίας ήταν όλο χαμόγελα καθώς μας πλησίαζαν, κρύβοντας από το οπτικό μας πεδίο εκείνους που τους ακολουθούσαν. Ήταν φυσικό να είναι χαρούμενοι. Βρίσκονταν εδώ για να φορτώσουν σε μας τους κουστουμάτους. Σίγουρα δε θα χαμογελούσαν με τόση ικανοποίηση αν

είχε λάχει σ' εκείνους ο κλήρος να συνοδέψουν ένα τσούρμο ανίδεων, σπουδαιοφανών πολιτών σε μια σειρά από προκεχωρημένες βάσεις επιχειρήσεων θαρρείς και ήταν τουριστικοί προορισμοί και όχι ενεργές εμπόλεμες ζώνες.

Ο ταγματάρχης Γουέμπ βγήκε μπροστά, και οι άνδρες της πολεμικής αεροπορίας οδήγησαν τους πολιτικούς στο μπροστινό μέρος του μικρού τους κοπαδιού. Ήταν έξι συνολικά...

Η καρδιά μου-σταμάτησε-να χτυπάει.

Ανοιγόκλεισα αργά τα βλέφαρα μία φορά, ύστερα και δεύτερη καθώς η θολούρα της ζέστης διαλυόταν από μια ριπή ανέμου. Καμία άλλη γυναίκα στον κόσμο δεν είχε εκείνα τα μελένια ξανθά μαλλιά ούτε εκείνο το λαμπερό χαμόγελο. Θα στοιχημάτιζα και τη ζωή μου ακόμα ότι πίσω από τα υπερμεγέθη γυαλιά ηλίου υπήρχαν δυο βαθυκάστανα μάτια πλαισιωμένα από πυκνές βλεφαρίδες. Τα χέρια μου μυρμήγκιασαν, σαν να μπορούσαν να νιώσουν ακόμη τις καμπύλες του κορμιού της έπειτα από τόσα χρόνια.

Ήταν *αυτή*.

«Είσαι καλά;» με ρώτησε χαμηλόφωνα ο Τόρες. «Φαίνεσαι έτοιμος να ξεράσεις το πρωινό σου...»

Όχι, δεν ήμουν *καλά*. Απείχα τόσο από το να είμαι καλά όσο απέχει η Νέα Υόρκη από το Αφγανιστάν. Δεν μπορούσα να αρθρώσω λέξη. Δέκα χρόνια είχαν περάσει από τότε που είχαμε γνωριστεί σ' ένα πολύ διαφορετικό αεροδρόμιο, και η παρουσία της εξακολουθούσε να με αφήνει άφωνο.

Έτεινε το δεξί της χέρι στον Γουέμπ για να το σφίξει, ενώ στερέωσε καλύτερα στον ώμο της το λουρί ενός γνώριμου χακί ταξιδιωτικού σακιδίου με το αριστερό. Το είχε ακόμη αυτό το πράγμα; Το φως του ήλιου έπεσε πάνω σ' εκείνα τα δάχτυλα κι έστειλε στα μάτια μου μια αντανάκλαση πιο έντονη και από κείνη που μπορεί να εκπέμψει ένα καθρεφτάκι για σήματα κινδύνου.

Τι διάολο; Η καρδιά μου πήρε πάλι μπρος και άρχισε να

σφυροκοπάει επώδυνα, αρνούμενη να αποδεχτεί το προφανές.

Η μόνη γυναίκα που είχα αγαπήσει ποτέ μου ήταν εδώ –σε μια καταραμένη εμπόλεμη ζώνη– και φορούσε το δαχτυλίδι ενός άλλου άντρα. Θα γινόταν η σύζυγος ενός άλλου άντρα. Δεν ήξερα καν ποιος ήταν αυτός ο μπάσταρδος και τον μισούσα ήδη, ήξερα ήδη ότι δεν ήταν αρκετά καλός γι' αυτήν. Ούτε εγώ ήμουν. Αυτό ήταν πάντα το πρόβλημα με μας τους δύο.

Στράφηκε προς το μέρος μου, και το χαμόγελό της κλονίστηκε, το στόμα της έχασε κάθε έκφραση. Τα δάχτυλά της έτρεμαν όταν σήκωσε τα γυαλιά ηλίου της στην κορυφή του κεφαλιού της, αποκαλύπτοντας δυο μεγάλα καστανά μάτια που έδειχναν τόσο έκπληκτα όσο ένιωθα κι εγώ.

Μια μέγγενη έσφιξε το στήθος μου.

Είδα με την άκρη του ματιού μου τον Γουέμπ να προχωράει σιγά σιγά μπροστά από τη γραμμή όπου ήμασταν παραταγμένοι, συστήνοντας τους πολιτικούς στους άνδρες που θα ήταν υπεύθυνοι για την ασφάλειά τους και πλησιάζοντας προς το μέρος μου σαν αντίστροφη μέτρηση για την εκτόξευση πυρηνικής βόμβας, ενώ εκείνη κι εγώ δεν μπορούσαμε να ξεκολλήσουμε τα μάτια μας ο ένας από τον άλλο. Δέκα βήματα, ίσως και λιγότερα, μας χώριζαν, και η απόσταση αυτή για κάποιον λόγο μού φαινόταν πάρα πολύ μεγάλη και συγχρόνως πάρα πολύ μικρή.

Με πλησίασε κι έκανε έναν μορφασμό. Ύστερα κράτησε τα μαλλιά της στη γροθιά της καθώς ο άνεμος φύσηξε, βομβαρδίζοντας κάθε επιφάνεια με άμμο και χώμα, συμπεριλαμβανομένης της λευκής μπλούζας που φορούσε, με τα μανίκια σηκωμένα. Τι διάολο έκανε εδώ; Δεν ανήκε εδώ. Η θέση της ήταν σ' ένα άνετο, πολυτελές γραφείο, όπου τίποτα δε θα μπορούσε να την αγγίξει... Ιδιαίτερα εγώ.

«Κυρία Άστορ, να σας συστήσω...» άρχισε να λέει ο Γουέμπ.

«... Τον Ναθάνιελ Φίλαν», ολοκλήρωσε τη φράση του αντί για κείνον, κοιτάζοντας το πρόσωπό μου λες και υπήρχε περι-

πτωση να μην το ξαναδεί ποτέ, λες και κατέγραφε κάθε αλλαγή ή σημάδι που είχα αποκτήσει τα τελευταία τρία χρόνια.

«Ίζι». Ήταν το μόνο που κατάφερα να πω με κείνη την κοτρόνα του ενός δισεκατομμυρίου καρατιών να αστράφτει στο χέρι της σαν προειδοποιητικός φάρος. Σε ποιον διάολο είχε πει το ναι;

«Εσείς οι δύο... γνωρίζετε;» Τα φρύδια του Γουέμπ υψώθηκαν απορημένα έτσι όπως κοιτούσε μια τον έναν και μια τον άλλο.

«Ναι», απάντησα.

«Όχι πια», απάντησε ταυτόχρονα εκείνη.

Σκατά.

«Όλα εντάξει;» Ο Γουέμπ μάς ξανακοίταξε εξεταστικά, διακρίνοντας την αμηχανία μας. «Θα είναι πρόβλημα αυτό;»

Ναι. Τεράστιο πρόβλημα. Ένα εκατομμύριο ανείπωτες λέξεις εκτοξεύτηκαν στον αέρα ανάμεσά μας, πυκνές και αδυσώπητες σαν την άμμο που σάρωνε τον χώρο στάθμευσης των αεροπλάνων.

«Κοίτα, μπορώ να σου αναθέσω κάποιον άλλο...» άρχισε να λέει σε μένα ο Γουέμπ.

«Όχι», του αποκρίθηκα κοφτά. Δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να θέσω σε κίνδυνο την ασφάλειά της αφήνοντάς τη στην ευθύνη κάποιου άλλου. Θα ανεχόταν την παρουσία μου, είτε της άρεσε είτε όχι.

Ο Γουέμπ τρεμόπαιξε τα βλέφαρα, το μόνο σημάδι έκπληξης που άφηνε να φανεί ποτέ, και κοίταξε την Ίζι. «Κυρία Άστορ;»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Παρακαλώ, μην μπαίνετε σε κόπο», είπε εκείνη με ένα χαλαρό, ραφιναρισμένο, προσποιητό χαμόγελο που έκανε τη ραχοκοκαλιά μου να ανατριχιάσει.

«Εντάξει τότε», είπε αργόσυρτα ο Γουέμπ και ύστερα στράφηκε προς το μέρος μου, με τα χείλη του να σχηματίζουν αθόρυβα τις λέξεις «καλή τύχη» πριν προχωρήσει.

Η Ίζι κι εγώ μείναμε να κοιτάζουμε ο ένας τον άλλο, ενώ κάθε συναίσθημα που είχα προσπαθήσει να θάψω τα τελευταία τρία χρόνια πάλευε να ξαναβγεί στην επιφάνεια, ανοίγοντας πληγές που ποτέ δεν είχαν κλείσει εντελώς. Ποιος να το φανταζόταν ότι θα ξαναβρισκόμασταν έτσι... Ανέκαθεν είχαμε τη συνήθεια να συναντιόμαστε τις χειρότερες στιγμές και στα πιο ακατάλληλα μέρη. Ήταν σχεδόν ταιριαστό που αυτή τη φορά επρόκειτο για ένα πεδίο μάχης.

«Νόμιζα πως ήσουν στη Νέα Υόρκη», κατάφερα τελικά να πω, με φωνή που έβγαине σαν να την είχες γδάρει σέρνοντάς τη στο οδόστρωμα καμιά δεκαριά φορές. *Όπου κανένας δε θα προσπαθήσει να σε ανατινάξει.*

«Σοβαρά;» Ύψωσε το ένα φρύδι, και το χέρι της συγκράτησε το σακίδιο, που γλιστρούσε από τον ώμο της. «Για φαντάσου! Εγώ, πάλι, νόμιζα πως ήσουν νεκρός. Προφανώς κάναμε και οι δύο λάθος».

**Η Rebecca Yarros, η συγγραφέας του *Fourth Wing*,
μας χαρίζει ένα σαρωτικό ρομάντζο για την ακαταμάχητη
δύναμη των συναντήσεων που επιφυλάσσει η μοίρα.**

Όταν η Ίζι Άστορ επιβιβάζεται στο αεροπλάνο για να επιστρέψει στο σπίτι της, δεν περιμένει και πολλά. Όλα δείχνουν ότι θα είναι ένα συνηθισμένο ταξίδι επιστροφής από διακοπές: με πολυκοσμία, συνωστισμό και άγχος.

Αλλά μετά βλέπει τον άντρα που κάθεται στη διπλανή της θέση, ο οποίος κάθε άλλο παρά συνηθισμένος είναι. Ο Νέιτ Φίλαν έχει σκούρα μαλλιά, γαλανά μάτια και μια σκληροτράχηλη γοητεία στην οποία η Ίζι δεν μπορεί να αντισταθεί. Η έλξη είναι ακατανίκητη. Η Ίζι ποτέ πριν δεν πίστευε στο πεπρωμένο, αλλά τώρα δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη δύναμή του.

Η ζωή τους αλλάζει. Αυτοί οι ίδιοι αλλάζουν. Ο Νέιτ σταδιοδρομεί στον στρατό, ενώ η Ίζι αρχίζει να ασχολείται με την πολιτική. Παρόλο που στις λίγες, περιστασιακές συναντήσεις τους τα επόμενα χρόνια ελκύουν ο ένας τον άλλο σαν μαγνήτης, η στιγμή δε φαίνεται ποτέ κατάλληλη για κάτι περισσότερο.

Ξαφνικά όμως θα ξαναβρεθούν στο Αφγανιστάν, όπου έχει ανατεθεί στον Νέιτ να προστατέψει τη ζωή της Ίζι.

Θα κάνει τα πάντα για να την κρατήσει ασφαλή. Και για να κερδίσει την καρδιά της.



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r



ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 29503